

Sygn. akt II Ca 278/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Barbara Mokras
Sędziowie:	SSO Henryk Haak SSO Marian Raszewski (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Bąk

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2014r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z wniosku A. G. i R. G.

z udziałem (...) Spółki Akcyjnej w W.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji wnioskodawców

od postanowienia Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim VI Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w K.

z dnia 28 lutego 2014r. sygn. akt VI Ns 684/13

postanawia:

1. oddalić apelację,
2. zasądzić solidarnie od wnioskodawców R. G. i A. G. na rzecz uczestnika postępowania (...) Spółka Akcyjna w W. kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt II Ca 278/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w K. oddalił wniosek R. i A. małżonków G. o ustanowienie służebności przesyłu na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. polegającej na prowadzeniu eksploatacji sieci przesyłowej należącej do (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., w tym na prawie swobodnego dostępu i dojazdu do urządzeń przesyłowych w celu wykonywania prac eksploatacyjnych, konserwacyjnych i remontowych oraz usuwania ewentualnych awarii sieci przesyłowej i jej rozbudowy oraz obowiązku znoszenia przez każdorazowego właściciela nieruchomości obciążonej ograniczeń i

zakazów wynikających z istnienia urządzeń wchodzących w skład tej sieci, a także korzystania z nieruchomości obciążonej w sposób zgodny z aktualnie obowiązującymi przepisami dotyczącymi urządzeń przesyłowych, ochrony zdrowia i życia ludzkiego na nieruchomościach, dla których prowadzone są księgi wieczyste (...) - dla linii gazociąg do DN 500 i (...) - dla linii gazociąg do DN 500 oraz o zasadzenie na rzecz wnioskodawców od uczestnika postępowania kwoty

10.200 zł tytułem jednorazowego wynagrodzenia za ustanowioną służebność.

Sąd Rejonowy ustalił, że wnioskodawcy R. i A. G. są właścicielami nieruchomości położonej w R., oznaczonej geodezyjnie jako działka nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Ostrowie W. prowadzi księgę wieczystą (...) oraz nieruchomości położonej w R., oznaczonej geodezyjnie jako działka nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Ostrowie W. prowadzi księgę wieczystą (...). Na nieruchomości tej znajdują się dwa gazociągi należące do (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. tj.: na odcinku G. – Ś. - P. zbudowany w 1970 r. i K. - O. zbudowany w 1982 r., jak również jeden gazociąg O. - P. zbudowany w 1979 r., który w 2008 r. przeszedł na własność firmy (...) S.A.

Gazociągi G. – Ś. - P. i K. - O. powstały na podstawie decyzji administracyjnych wydanych w oparciu o treść art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości, przy czym pierwszy z nich na podstawie decyzji Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w K. z dnia 26 czerwca 1968 r., a drugi - na podstawie decyzji Naczelnika Miasta i Gminy K. z dnia 25 marca 1981 r.

W związku z obsługą urządzeń przesyłowych pracownicy (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. dokonują oględzin na nieruchomości wnioskodawców, celem sprawdzenia czy nie nastąpiło rozszczelnienie tych urządzeń, odświeżają słupki trasowe, aby były widoczne dla osób trzecich, a także sprawdzają, czy właściciele nieruchomości nie prowadzą prac w pobliżu rurociągu.

W dniu 11 lipca 2012 r. wnioskodawcy wezwali – bezskutecznie - (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. do zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości opisanych we wniosku oraz do ustanowienia służebności przesyłu na tej nieruchomości za jednorazowym wynagrodzeniem pod rygorem wystąpienia do sądów z odpowiednimi roszczeniami.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy zważył, że ustawą z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 116. poz. 7310) do polskiego Kodeksu cywilnego dodano artykuły 305(1) -305(4), w których stworzono konstrukcję służebności przesyłu jako prawa ograniczonego, która polega na obciążeniu na rzecz przedsiębiorcy, który zamierza wybudować lub którego własność stanowią urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1 k.c., prawem polegającym na tym, że przedsiębiorca może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem tych urządzeń. Ustanowienie służebności przesyłu powstaje co do zasady poprzez zawarcie umowy pomiędzy właścicielem nieruchomości, która ma być obciążona a przedsiębiorcą, który jest właścicielem urządzeń przesyłowych. W przypadku, gdy właściciel nieruchomości lub przedsiębiorca odmawiają zawarcia takiej umowy, a jest ona niezbędna do korzystania z urządzeń przesyłowych, każdemu z nich przysługuje wynikające z art. 305(2) k.c. roszczenie o ustanowienie służebności przesyłu za odpowiednim wynagrodzeniem.

Pomimo istnienia tego rodzaju prawnej podstawy żądania wnioskodawców, Sąd Rejonowy wskazał, iż z mocy decyzji administracyjnych z dnia 26 czerwca 1968 r. i 25 marca 1981 r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. posiada uprawnienie do wejścia na grunt wnioskodawców w związku z budową gazociągów, jak również do korzystania z tych gruntów w celu wykonywania czynności związanych z konserwacją i eksploatacją urządzeń przesyłowych. Decyzje te zostały bowiem wydane na podstawie art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości (j. t. Dz. U. z 1974 r. Nr 10, poz. 64 ze zm.), który w ustępie 1 ustanowił dla organów administracji państwowej, instytucji i przedsiębiorstw państwowych uprawnienie do zakładania i przeprowadzania na nieruchomościach - zgodnie z zatwierdzoną lokalizacją szczegółową - ciągów drenażowych, przewodów służących do przesyłania płynów, pary, gazów, elektryczności oraz urządzeń technicznych, łączności i sygnalizacji, a także innych podziemnych lub nadziemnych urządzeń technicznych niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń,

za zezwoleniem naczelnika gminy - a w miastach prezydenta lub naczelnika miasta (dzielnic). Z kolei ustęp 2 powołanego artykułu ustanowił dla osób upoważnionych przez właściwy organ, instytucję lub przedsiębiorstwo państwowe prawo dostępu do tych przewodów i urządzeń w celu wykonywania czynności związanych z ich konserwacją.

W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy uznał, iż sprawa korzystania z urządzeń przesyłowych znajdujących się na nieruchomości wnioskodawców R. i A. małżonków G. została już uregulowana w oparciu o decyzje z dnia 26 czerwca 1968 r. i 25 marca 1981 r. Na podstawie tych decyzji bowiem (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., zgodnie z treścią powołanych zezwoleń, ma prawo dostępu do urządzeń przesyłowych w celu wykonywania czynności związanych z ich konserwacją na czas nieograniczony. W konsekwencji żądanie wnioskodawców ustanowienia na rzecz uczestnika postępowania służebności przesyłu, polegającej na prawie korzystania z trwałego i widocznego urządzenia w postaci urządzeń przesyłowych umiejscowionych na nieruchomości stanowiącej własność wnioskodawców, jest w istocie żądaniem nieuzasadnionym, skoro prawo takie już istnieje.

Z uwagi na powyższe Sąd oddalił wniosek o ustanowienie służebności przesyłu w odniesieniu do rurociągów G. – Ś. – P. i K. - O.. Z kolei podstawą oddalenia wniosku w części dotyczącej korzystania z nieruchomości w związku z istnieniem gazociągu O. - P. był fakt, iż gazociąg ten od 2008 r. jest własnością firmy (...) S.A, a pełnomocnik wnioskodawców, będący profesjonalistą, nie złożył wniosku o wezwanie tego podmiotu do udziału w sprawie i nie sformułował żadnego żądania przeciwko temu przedsiębiorcy gazowemu.

Apelację od powyższego postanowienia wnieśli wnioskodawcy, zaskarżając je w całości.

Skarżący zarzucili zaskarżonemu orzeczeniu rażące naruszenie swobodnej oceny dowodów, tj. ustalenie stanu faktycznego sprzecznego z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, skutkujące uznaniem, że decyzja Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w K. z dnia 26 czerwca 1968 r. oraz decyzja Naczelnika Miasta i Gminy K. z 25 marca 1981 r. stanowią ostateczne i skuteczne decyzje administracyjne, wydane w trybie art. 35 ustawy o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości, będące dla uczestnika postępowania tytułem prawnym do korzystania z nieruchomości skutecznym wobec wnioskodawców.

Skarżący zarzucili także zaskarżonemu postanowieniu naruszenie konstytucyjnej ochrony prawa własności, tj. obrazę art. 64 § 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez uznanie, że decyzja Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w K. z dnia 26 czerwca 1968 r. oraz decyzja Naczelnika Miasta i Gminy K. z 25 marca 1981 r. stanowią tytuł prawny do nieruchomości skuteczny wobec aktualnych właścicieli gruntów.

Uzasadniając zarzut rażącego naruszenia swobodnej oceny dowodów, wskazano, że ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny jest niezgodny z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym. Wbrew stanowisku Sądu Rejonowego, skarżący podnieśli, iż decyzje z dnia 26 czerwca 1968 r. i 25 marca 1981 r. nie dają możliwości ustalenia kręgu ich adresatów, tj. właścicieli wywłaszczonych nieruchomości, przez które przebiegają przedmiotowe rurociągi gazowe, którzy - na podstawie art. 36 ustawy o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (w brzmieniu z daty wydawania przedmiotowych decyzji) - byli stronami postępowania zmierzającego do wydania takiej decyzji. Tym samym – w ocenie skarżących – decyzje te nie mają przymiotu prawnie relewantnych decyzji, wydanych na podstawie art. 99 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, według którego decyzja powinna zawierać m.in. oznaczenie strony lub stron postępowania administracyjnego, którego dotyczy. W efekcie skarżący podnieśli, że nie było możliwe uznanie, że przedmiotowe decyzje administracyjne stanowią tytuł prawny do korzystania z gruntu wnioskodawców.

W kwestii zarzutu naruszenia konstytucyjnej ochrony prawa własności skarżący podnieśli, że nawet gdyby uznać kwestionowane dokumenty złożone w niniejszej sprawie za decyzje „wywłaszczeniowe”, to i tak ich istnienie nie niweczy żądania o ustanowienie służebności przesyłu, co wynika z faktu, iż adresatami decyzji administracyjnych są konkretne osoby, nie zaś nieruchomości, nie ma w związku z tym podstaw by uznawać, że decyzja skuteczna względem poprzedników prawnych wnioskodawców była skuteczna także względem aktualnych właścicieli nieruchomości. W ocenie skarżących przedmiotowe decyzje nie wytworzyły bowiem między właścicielami gruntów a poprzednikiem prawnym uczestnika postępowania jakichkolwiek skutków prawnorzeczowych, co wynika z faktu, iż decyzja zezwalała

na wybudowanie i konserwację przedmiotowych linii, a tego rodzaju uprawnienie nie jest równoznaczne z możliwością nieograniczonego w czasie korzystania z urządzeń. Skarżący podkreślili, iż instytucja służebności przesyłu jest szersza niż zakres przedmiotowych decyzji i obejmuje nie tylko prawo wybudowania, ale także eksploatacji urządzeń - w szczególności dokonywania za ich pomocą przesyłu gazu.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, oraz zasądzenie na rzecz wnioskodawców od uczestnika postępowania kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że nie jest słuszny zarzut skarżących, jakoby decyzje z dnia 26 czerwca 1968 r. i 25 marca 1981 r. nie dawały możliwości ustalenia kręgu ich adresatów, tj. właścicieli wywłaszczonych nieruchomości, przez które przebiegają przedmiotowe rurociągi gazowe, w konsekwencji czego nie można uznać, że są one skuteczne wobec wnioskodawców.

Analiza zgromadzonych w sprawie dokumentów nie wzbudza – jak zasadnie wskazał Sąd I instancji - żadnych wątpliwości co do tego, że dotyczą one budowy gazociągów w miejscowości R., w tym na nieruchomości wnioskodawców. Wskazać należy, że miejscowość R. położona jest w powiecie (...), w gminie K., obecnie w województwie (...), a w latach 1975 – 1998 – w województwie (...). Jak wynika natomiast z treści przedmiotowych decyzji i zaświadczeń lokalizacyjnych, dotyczą one gazociągu na odcinku G. – Ś. – P. oraz na odcinku O. – K., które niewątpliwie przebiegają przez obecną gminę (wcześniej gromadę) K.. Tym samym należy uznać, że przedłożone przez uczestnika postępowania decyzje dotyczą rurociągów położonych na nieruchomościach wnioskodawców, nie ujawniły się bowiem żadne okoliczności, które by wskazywały na to, że przedmiotowe decyzje dotyczą jakiś innych gazociągów położonych w innej miejscowości. W tym stanie rzeczy należy uznać za trafne stanowisko Sądu a quo, że przedmiotowe dokumenty umożliwiają w dostateczny sposób identyfikację nieruchomości, przez które miały przebiegać gazowe sieci przesyłowe, a tym samym ich właścicieli. Nie można przy tym uznać za trafne stanowisko skarżących, że w decyzjach z dnia 26 czerwca 1968 r. i 25 marca 1981 r. nie zostały oznaczone strony postępowania. Jak zasadnie wskazał Sąd I instancji, w każdej z tych decyzji jako adresaci nakazów administracyjnych wskazani zostali właściciele prywatnych nieruchomości, których nazwiska nie zostały co prawda szczegółowo wymienione w samej decyzji, lecz przez odesłanie do określonych wykazów. Wynika to wyraźnie z treści decyzji z dnia 26 czerwca 1968 r. (k. 78), w której zamieszczono adnotację, że przedmiotową decyzję otrzymują m.in. „właściciele gruntów wg rozdz.” oraz z treści decyzji z dnia 25 marca 1981 r. (k. 89), w której wskazano, że „linia gazociągu przebiegać będzie przez nieruchomości prywatne stanowiące własność Obywateli wymienionych w załączonym wykazie”, który – jak wynika ze wcześniejszej decyzji dotyczącej budowy gazociągu na odcinku O. – K. z dnia 5 lutego 1980 r. (k. 92) został ustalony w piśmie Nr I DP/G/33/91/80 z I 1980 r. Jak wynika przy tym z adnotacji zawartej pod decyzją z dnia 5 lutego 1980 r., przedmiotowa decyzja miała zostać doręczona Obywatelom wskazanym w tym wykazie (k. 93), stanowiącym załącznik do tej decyzji (k. 94). Wynika z tego, że procedura związana z wydaniem decyzji z dnia 25 marca 1981 r. była kontynuacją i jednocześnie uzupełnieniem procedury związanej z wydaniem decyzji z dnia 5 lutego 1980 r. Mając na uwadze te okoliczności w ocenie Sądu Okręgowego nie ma podstaw do uznania, że przedmiotowe decyzje nie wskazują stron postępowania administracyjnego i adresatów decyzji, a przez to – jako nie zawierające obligatoryjnych składników decyzji – nie są w istocie decyzjami i nie mogą wywoływać skutków prawnych. Oczywiście jest bowiem, że stronami postępowania administracyjnego przeprowadzonego w trybie art. 35 i nast. ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości, byli ówcześni właściciele nieruchomości, których dotyczyła przedmiotowa decyzja.

Nie można podzielić również zarzutu skarżących, że przedmiotowe decyzje nie posiadają waloru ostateczności, a zatem nie wywołują skutków prawnych. Należy przyznać rację Sądowi a quo, iż zarzut ten nie został poparty żadnymi argumentami. Jak wyżej wykazano, każda z decyzji miała zostać doręczona wszystkim właścicielom nieruchomości,

przez które miały przebiegać gazociągi. Skoro zatem wnioskodawcy nie przedstawili żadnej okoliczności, która wskazywałaby na to, że - pomimo tego zalecenia – decyzje te nie zostały w rzeczywistości doręczone, jak również ktokolwiek, poza wnioskodawcami, kwestionował fakt takiego doręczenia, należy uznać, iż twierdzenia te są gołosłowne i nieoparte żadnymi wiarygodnymi dowodami.

Mając na uwadze powyższe należy uznać, iż Sąd I instancji zasadnie uznał, że decyzje z dnia 26 czerwca 1968 r. i 25 marca 1981 r. są skuteczne i ostateczne oraz wywiódł na ich podstawie skutki prawne. Jak zasadnie uznał bowiem Sąd Rejonowy, przedmiotowe decyzje administracyjne, wydane w oparciu o treści art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 1958r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości, stanowią tytuł prawny dla przedsiębiorcy przesyłowego - (...) S.A. z siedzibą w W. - do stałego korzystania z wymienionych w tych decyzjach nieruchomości wnioskodawców, co wynika z faktu, iż przepis dający prawo do wydania decyzji, jakim był art. 35 powołanej ustawy, stanowił o ograniczeniu własności przez uniemożliwienie bądź zmniejszenie możliwości korzystania z tej jej części, na której pobudowano infrastrukturę oraz obowiązek znoszenia wkraczania na nieruchomość przez przedstawicieli przedsiębiorstwa przesyłowego zawsze, gdy to jest potrzebne, a więc stałego dostępu do linii energetycznej. Tym samym tego rodzaju decyzja stwarza trwały stan obejmujący każdorazowego właściciela nieruchomości, której dotyczy oraz każdorazowego przedsiębiorcę przesyłowego wstępującego w miejsce pierwotnego adresata decyzji (zob. m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r., sygn. akt III CZP 116/09, OSP 2010/11/110; uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2014 r., sygn. akt III CZP 87/13, OSNIC 2014/7-8/68).

Powyższy przepis stanowił szczególny przypadek wywłaszczenia w stosunku do przepisów właściwego wywłaszczenia pozbawiającego w ogóle prawa własności. Prawo własności nie ma bowiem charakteru absolutnego; jego wykonywanie podlega ograniczeniom wynikającym z ustaw, z zasad współzycia społecznego oraz ze społeczno-gospodarczego przeznaczenia prawa (art. 140 k.c.). Zaznaczyć należy, że uchylenie ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości przez ustawę z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości nie spowodowało uchylenia decyzji wydanych w oparciu o uchylone przepisy (jedn. tekst: Dz.U. z 1991 r. Nr 30, poz. 126 - dalej: "u.g.g."), która następnie została uchylona – z dniem 1 stycznia 1998 r. – przez ustawę z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (jedn. tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm. - dalej: "u.g.n."). Wynika to z faktu, że dotychczasowe uprawnienia przedsiębiorstwa przesyłowego mogły być wykonywane po dniu 31 lipca 1985 r. na podstawie art. 70 ust. 2 u.g.g., a po dniu 1 stycznia 1998 r. - na podstawie art. 124 ust. 6 u.g.n. Porównanie art. 35 u.z.t.w.n., art. 70 u.g.g. i art. 124 u.g.n. wskazuje na tożsamość unormowanych nimi instytucji, co usprawiedliwia wnioskowanie, że do stosunku prawnego skonkretyzowanego w decyzji administracyjnej wydanej na podstawie art. 35 ust. 1 u.z.t.w.n., po jego uchyleniu, mają zastosowanie przepisy, którymi ustawodawca zastąpił go w systemie prawnym. Oznacza to, że przedsiębiorca wykorzystujący urządzenia przesyłowe, który zainstalował je na cudzej nieruchomości w związku z wydaniem na podstawie art. 35 ust. 1 u.z.t.w.n. decyzji ograniczającej uprawnienia właściciela, może obecnie, na podstawie art. 124 ust. 6 u.g.n., uzyskać orzeczenie zezwalające mu na dostęp do nich (zob. m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r., sygn. akt III CZP 116/09, OSP 2010/11/110; uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2014 r., sygn. akt III CZP 87/13, OSNIC 2014/7-8/68). Trwałość skutków decyzji wydanej na podstawie art. 35 ust. 1 u.z.t.w.n., art. 70 ust. 1 u.g.g. i art. 124 ust. 1 u.g.n. w postaci ograniczenia prawa własności nieruchomości w konkretny sposób oznacza, że dotyczą one nie tylko tej osoby, która była właścicielem nieruchomości w chwili prowadzenia postępowania administracyjnego zakończonego wydaniem decyzji, lecz każdego kolejnego jej właściciela. Na uprawnienia w stosunku do wywłaszczonej w ten sposób nieruchomości może się powoływać nie tylko przedsiębiorca wykorzystujący urządzenia przesyłowe, który instalował je w związku z wydaniem decyzji, ale każdy kolejny, który uzyskał do tych urządzeń tytuł i w związku z tym jest odpowiedzialny za ich utrzymanie i eksploatację.

W tym stanie rzeczy należy uznać, że Sąd Rejonowy zasadnie oddalił wniosek o ustanowienie na rzecz uczestnika postępowania służebności przesyłu za odpowiednim wynagrodzeniem, skoro uprawnienie to przysługuje już uczestnikowi postępowania na podstawie wskazanych wyżej przepisów publicznoprawnych.

Odnosząc się do podnoszonego przez skarżących aspektu konstytucyjnie gwarantowanej ochrony własności, należy zauważyć, iż nienaruszalność prawa własności nie jest zasadą o charakterze absolutnym. Instytucja szczególnego

rodzaju „wywłaszczenia” uregulowana w przepisach art. 35 ust. 1 u.z.t.w.n., art. 70 ust. 1 u.g.g. i art. 124 ust. 1 u.g.n. , jest przykładem takiego wyjątkowego odstępstwa, które zostało ustanowione w interesie publicznym. Przepisy te nie zostały uznane przez Trybunał Konstytucyjny za naruszające Konstytucję Rzeczypospolitej Polskiej. Marginesowo zatem należy zauważyć, że skoro instytucja ta realizuje interes publiczny, należy uznać, że jest ona społecznie uzasadniona i tym samym nie narusza ona ochrony własności w bezprawny, sprzeczny z zasadami współżycia społecznego niekonstytucyjny sposób.

Mając na uwadze powyższe na podatnie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzeczono jak w punkcie 1. sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na podatnie art. 98 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.